

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 6-7 * AUGUST-SEPTEMBER 1952 * 35. ÅRGANG

*Det lønner sig at spørge,
hvad ungdommen vil,
thi i dens mod at vove
blir fremtiden til.
Og ønsker Du at høre
det kommendes røst —
læg lyttende Dit øre
til ungdommens bryst.*

*Det lønner sig at elske,
hvad ungdom har kært:
det djærv og rebelske
som ej har mismod lært.
Når videnskaben svigter
forblindet af sand,
de unges længsel sigter
mod forjættelsens land.*

*Det lønner sig at bede
om ungdommens bål,
om kraft til at lede,
om vilje af stål,
om midt i nederlaget
på ungdommens sæt
til sidste åndedrag at
forsvare sin ret.*

(Frit i oversættelse
efter Harry Blomberg)

Kære spejdere!

Der er måske dem, der tror, at noget stort i korpset sker der kun i de år, hvor der er korpslejr. Det er helt forkert. I denne sommer er der sket så meget, at man kan blive helt svimmel af at tænke på det. Der er jo nu f. eks. Verdenskonferencen, dette vældige apparat med sine repræsentanter fra det meste af jordkloden, der mødes på et hotel i Dovre og drøfter ting og sager dér, der på forskellig vis vedrører os alle. Dertil er rejst Inge Jessen og Lis Starcke.

Nu vi er ved Inge Jessen, så må vi tænke på, at Spejderskolen i år går ind i sit 30. arbejdsår. Det er slet ikke så ringe, og for hver gang, man kommer der, finder man en ny forbedring, og ser man på langt sigt, kan man se, hvor dygtige og hvor sikre de to ledere, Jess og Søren, er blevet. Og det ønsker vi dem tillykke med.

Men der er også mange andre på rejse. Fromse den Navnkundige har først været på trompettur i Østrig, som vi kan læse om i bladet, men senere har hun ønsket Our Chalet tillykke med en 20 års fødselsdag. Der vil mennesker fra hele verden mødes i lykønskninger, fordi der er så mange, der har oplevet noget der, som de ikke mødte andre steder. Men at tage til Schweiz er jo kun et trip — over Atlanten er Løyer rejst sammen med Birthe Guldmann, de skal gøre studier i tre måneder og vende hjem med oplevelser og erfaringer til os alle.

K. F. U. K. har haft alle tiders største landslejr ved Eskildstrup, hvor de gjorde et eksperiment med at lege i hvert fald sommetider, at de var rykket tilbage til stenalderen.

På Fænø har der i denne sommer været udfoldet en vældig aktivitet, større end nogensinde med kurser hele sommeren igennem.

Vejret . . . nå, det taler vi ikke om.

Og nu er sommeren forbi, og en ny arbejdsæson står for døren, og den vil blive præget først og fremmest af de blå-grønne parader eller festligheder for den 28. september med optakten til den nye turnering om dronningens lysestager. Mange kammeratskaber og meget godt samarbejde etableredes efter sidste turnering, lad dette uddybes og skab et samarbejde, hvor der endnu ikke har været noget.

En god arbejdsæson ønsker

Immerofin

2. Hvem må deltage?

Det vil sikkert vække stor glæde i troppene, når I hører, at *alle bestående patruljer (pr. 1. september 1952) kan deltage uanset patruljens størrelse og spejdernes alder.*

Turneringsholdene dannes af 1 blå og 1 grøn patrulje — og hver trop kan deltage med så mange *turneringshold*, som patruljerne kan finde sammen 2 og 2 indenfor samme troppe. (For at undgå misforståelser må det bemærkes, at *seniorpatruljer* ikke kan deltage i denne turnering).

3. Tilmeldelse.

Så snart en blå og en grøn trop har fundet sammen, må tropsførere og patruljeførere i fællesskab finde ud af, hvilke patruljer der skal danne *turneringshold*. I hver bladvæls med dette nummer af bladet findes en tilmeldelsesblanket, som udfyldes og indsendes til

Fællesrådets Sekretariat, Amaliegade 24,
København K.,

inden den 20. oktober 1952.

Lidt om selve turneringen.

Turneringen bliver denne gang en „fjernstyret“ turnering, og den tilrettelægges af et turneringsudvalg, der består af 2 grønne og 2 blå førere. Vi er meget hemmelighedsfulde med, hvad der videre skal ske, men vi kan lige nævne, at turneringen falder i 3 afsnit:

Kvindelige færdigheder,
national og international opgave,
udendørstræning.

Nu blev I så meget klogere!!!

Udgifter.

De udgifter, der måtte blive til opgavernes løsning, finder patruljerne nok selv ud af at skaffe penge til på en fornuftig måde. Det gælder i denne turnering, som i alle andre, om at være initiativrige og bruge fantasien, og når nu så mange blå og grønne spejdere får lejlighed til at arbejde sammen og alle gør deres bedste, venter vi fine resultater.

Præmier.

Det altoverskyggende er naturligvis dronningens sølvsestager til det bedste hold, men også

hold nr. 2 og 3 vil blive hædret på en værdig måde, og vi må hellere med det samme fortælle jer, at fællesrådet *inviterer* de 3 bedste hold til København i st. bededagsferien næste år, og ved en festlig parade vil disse hold få præmierne overrakt. KFUK-spejderne og D. D. P. har udsat en sølvplade til 2. og 3. hold.

Hermed håber vi, at vi har vakt din og patruljens interesse for at deltage i turneringen, og vi kan love jer, den bliver ikke kedelig! Skuf nu ikke jeres kammerater fra det andet korps, når de henvender sig til jer og beder jer være med til at danne turneringshold. Der er endnu mange troppe, der er i nær kontakt med hinanden fra sidste turnering — og vi håber inderligt, at den anden blå-grønne turnering må være medvirkende til, at blå og grønne spejdere lærer hinanden endnu bedre at kende og derved være med til at styrke godt kammeratskab mellem de to pigespejderkorps i Danmark.

Turneringsudvalget

* * * * B O G E R * * * *

Bibliotekaren anbefaler:

„Hitty — de første hundrede år af hendes liv“. Lyder det ikke af noget? Tænk at læse om en 100-årig! Endnu mere interessant bliver det, når man opdager, at det er en dukke, der fortæller om sit liv. I ved, hvor dukker kan blive gamle! Mon I ikke selv har en, som både jeres moder og måske bedstemoder har leget med? Hitty regner da også med at blive meget ældre, men vil fortælle jer om de første 100 år, hun har eksisteret. Har I nogen sinde før hørt en dukke fortælle sin historie, jeg har ikke.

Efter et meget omflakkende liv er Hitty havnet i en antikvitetsbutik i New York — sådan et sted, hvor man kan købe og sælge gamle fine ting — og sidder og betragter det pulserende liv uden for butiksvinduet. Hun kommer til at tænke på alle de mærkelige ting, hun har oplevet. Ih, hvor har hun været ude for meget, og hvor har hun tilhørt mange mennesker både hvide og sorte. Hitty har rejst både til lands og til søs. Meget har hun lært og klog er hun blevet, men hun er heller ingen almindelig dukke, hun er skåret i eet stykke træ — og det et stykke bjerggran, som der siges at være særlig lykke ved. Hitty har forstået at være vågen og bruge sine øjne og sin forstand og har draget erfaring af alle de tildragelser, hun har været ude for. Jeg kan love jer et par fornøjelige timer med Rachel Fields bog, der er i et nydeligt udstyr og med morsomme tegninger.

F—b

*Juliette-Low-Girl fra 1950,
Birte Christensen (nu fru Vetlesen) fortæller:*

Dagen begyndte med solskin — selv om det havde regnet de sidste dage. Naturligvis var det solskin, for det var en ganske særlig dag. Det kunne man også se på de to, som listede sig ned ad trappen på strømpesokker. Den ene var mørk og den anden lys, men det var også naturligt, for den ene var fra Pakistan og den anden fra Danmark. Rundt omkring i stuerne listede og puslede det, og en hemmelighedsfuld stemning hvilede over det hele. Nogle pyntede med grangrene og kogler bag billeder og i lysekronerne. Andre arrangerede blomster. Nogle arbejdede med rengøring og andre skrællede kartofler i køkkenet. Flagene blev hentet frem fra skabet, og morgenbordet pyntet med lys, blomster og masser af flag. Det var fødselsdag i dag. Men hvorfor denne stilhed og hemmelighedsfuldhed? Fordi det var så tidligt på dagen — og fødselsdagsbarnet skulle have ro og fred så længe som muligt. Nej — ikke fødselsdagsbarnet, men dets gode fé — „Falk“. Nu ved vist alle, at fødselsdagsbarnet er Our Chalet i Schweiz. Our Chalet fylder 20 år i år, men alderen ses slet ikke. Trapperne er så hvidskurede, som var de netop blevet færdige i går. Kun husets arne — den gamle, store pejs er sort af alder, og når man sidder foran den om aftenen og lader de springende flammer få lov til at fortælle, oplever man en sælsom historie: Der var engang — — —

Ja, der var engang en dame, mrs. Helen Storrow fra U. S. A., som uden betænkning sagde, at hun ville give os en gave. Ja, ikke blot jer, men alle spejdere i hele verden. Og gaven skulle være

„Højt oppe mellem bjerge, der ligger vort Chalet —“

som i år har eksisteret i 20 år

en hytte, hvor eskimoen kunne træffe sydafrikaneren, og vestens hvide kunne møde østens mystiske folkeslag. Men der var lang vej fra løftet til det øjeblik, hytten rejste sig blandt Schweiz' fjelde. „Falk“, som nu i mange år har bestyret hytten, rejste rundt med mrs. Storrow, men fandt ikke noget sted, hun syntes var helt ideelt. De andre var begejstret for en fredfyldt plet, men Falk var klar over, at ungdommen ønskede eventyr i fjeld og skov, og tilsidst fandt hun, hvad hun søgte: en skråning med vilde blomster og høje susende træer under Mittagorns snedækkede tinde i Adelboden. Hun fandt stedet, fordi hun gik efter et gyldent træ, som kunne ses fra den

„Falk“ fortæller

anden side af dalen, fordi det stod midt imellem de mørke grantræer. Stedet blev købt, og det første trin på stigen var overvundet.

Hård blev kampen mod vejr og vinter, men endnu hårdere var menneskenes vilje til at sejre. Byens befolkning hjalp til og endnu den dag i dag føler de, at hytten også er deres, fordi de har kæmpet med den og for den. Derfor møder man altid smil hos folkene fra dalen og bjerget, og derfor inviterer de os ind i deres huse og giver os varm, nymalket mælk at drikke.

Men vejret kan ikke overvindes. I lang tid før åbningen af hytten regnede det, og „Falk“ fik næsten i bogstavelig forstand brug for sit valgsprog: „Svimm or die“ (svøm eller dø).

Natten mellem den 30. og den 31. juli silede regnen stadigvæk ned. „Falk“ sov ind med dens monotome mumlen i ørene, men vågnede op til en strålende, solklar morgen. Dette var varslet for Our Chalet — og varslet talte sandt. Krigen har fejlet over verden, men dér er der fred. Her mødes to spejdere fra lande, som har kæmpet bittert mod hinanden, med smil og fremrakte hænder. Her bygges det op igen, som ødelægges andre steder. Og hvorfor. Fordi man undrende føler, at den neger eller franske pige, den norske eller amerikanske pige, man lige har talt med, i virkeligheden ikke er spor forskellige. Og fremfor alt: de er alle spejdere.

Og hvad husker man bedst fra Our Chalet. Måske først og fremmest „Falk“, når hun ved morgenparaden læser dagens motto, eller når hun fortæller om hytten og om Schweiz.

Man husker de mange lejrbaal med sang enten det fandt sted ved pejsen — eller det var under åben himmel. Især det sidste baal. Granerne stod høje og helt tavse, for der var ikke den ringeste vind. Røgen steg ret op mod den natblå himmel med de fjerne, blinkende stjerner over bjergets hvide tinde. Bålet brændte ned til de mange lyse og mørke stemmer fra hele verden, mens de sang sig sammen — alle opfyldt af den vemod, som melder sig, når man skal forlade hinanden og et dejligt sted. Men skæret fra gløderne, som blev formet til et varmt og levende trekløver, vil altid lyse i deres sind. De vil altid hviske til dem: „Der var engang, — — og der skal atter blive engang!“

Valse

Norden —

Østen —

Fromse tegner en skitse af en oplevelse på Our Chalet i år

En dejlig solmættet eftermiddag var luften fyldt på Chalet med glade pigestemmer, de kom fra en halvcirkel små krøblingevogne, der blev drukket te og spist æbleskiver, Helga havde bagt til 65 personer; der var også fine små kager formet som det amerikanske spejdermærke. Hvem gætter, hvor de kager stammede fra?

Der blev sunget, og der blev let, en sad og så lidt nedtrykt ud, pludselig blev hun båret ud, hun kom lidt for sent på w. c. Hvem var det så, der så allergladest ud, tænk, det var „Zigøj“, blev hun kaldt, havde hun mon noget at være glad over; jo, hun kunne tale, høre og se, men var født uden arme og kun et ben, men hun strålede, for hun havde fået en hel række udenlandske spejdermærker i sit slips, og jeg skyndte mig at føje det danske til. Hun kom meget rask afsted ved hjælp af en kammerat, der tog hende foran sig på maven, slog begge armene om hende, og så gik det ene ben rask afsted.

Hvor var de extension kammerater flinke til at hjælpe, hvis de havde deres hænder fuld brug, de madede og tørrede mund og næse på dem, der intet kunne, og var lykkelig over at være så dygtige. Og så de raske pigespejdere, der havde taget den opgave på sig at passe og sørge for deres syge kammerater, de sled i det, det er ikke så let at trille en sygevogn op og ned ad et bjerg, op går det for langsomt, ned for hurtigt, men de klarede alle „skær“ og kurver.

Hvor kunne de dog synge, disse syge børn, spille på fløjte, og een kunne endda spille harmonika. Jeg fik mange, der kunne bruge hænderne, til at sætte deres navn på et kort til „lille Ras“ i København, så hun kunne se, at i Schweiz levede der kammerater, der også havde fået deres byrde at bære på her i livet. Lille Ras, der havde været med til at brodere på den fine bakke, vi gav i fødselsdagsgave.

Så var eftermiddagen forbi, og man skulle hjem i lejren; der blev båret og der blev slæbt, sygevojnene blev stablet op på en flad påhængsvogn, og pigespejderne blev anbragt i biler, raske kammerater sad ind imellem og stottede eller holdt på de syge, og så blev der råbt og vinket, og jeg stod tilbage et minde rigere.

Fromse

Korpssekretær Anna Møller

har været korpsets syngende repræsentant ved fødselsdagsfesten i år

I kan tro, det var en stor dag — og meget festligt at være med —, da det internationale pigespejderhus „Our Chalet“ i Adelboden i Schweiz den 24. juli fejrede sin 20-års fødselsdag med ca. 700 gæster fra alverdens lande.

Der var gjort store forberedelser for, at alt skulle blive så festligt og vellykket som muligt, bl. a. var der arrangeret 2 store internationale lejre, hvor pigespejderførere fra 22 forskellige nationer samledes for at yde deres bidrag til festen. Den ene lejr var arrangeret af de schweiziske pigespejdere, og deltagerne i denne lejr indøvede et spejderspil — med indlagt ballet — til at opføre ved fødselsdagsfesten. Spillet fortalte om spejdernes internationale virke og om Chalets tilblivelse og betydning som samlingssted.

Den anden lejr var arrangeret af pigespejdernes verdensforbund, og deltagerne i den lejr —

*Med kærre
mod
Our Chalet*

Verdensflaget går til tops mellem schweiziske alper

Singing Camp — skulle sørge for den sangmæssige del af underholdningen ved festen og bl. a. ledsage balletten med 4-stemmig korsang.

Jeg var så heldig at være med i denne sanglejr, og I kan tro, det var en stor oplevelse. Vor dirigent var fransk og fuld af temperament — musikalsk til fingerspidserne, ikke den mindste lille forkerte tone fik lov at passere — så var hun der straks med sit „Encore“ — om igen, og først, når alle stemmer klang fint sammen, nikkede hun tilfreds og sagde „Très bien“ — udmærket. Vi lærte mange dejlige sange.

De første dage boede vi på selve Our Chalet, men da fødselsdagen nærmede sig, måtte vi gøre plads for nye gæster, der kom som repræsentanter for verdensforbund, Chaletkomitéen, verdenskontoret o. s. v., og vi flyttede ud i den nærliggende Bandertal til en alpehytte, hvor køerne boede i den ene ende af huset og spejderne i den anden. Det var vældig hyggeligt. De schweiziske køer ligner jerseykøer. De går frit omkring på alpegræsgangene og har allesammen store klokker om halsen. Lyden af koklokkerne i de stille aftener blev for os en kendt og kær erindring. Ind mellem klokkeklangen blandede sig tonerne fra alpehornet — det specielt schweiziske omtrent 2 meter lange horn, der har en dyb lidt vemodig klang. Der var også geder med småbitte klokker — og en sød kattekillling, som gik på musejagt i vor halm og holdt meget af at ligge og spinde oven på os, når vi var kommet i soveposerne.

Hver dag gik vi til Our Chalet for at holde prøve på optrin og sang, og så oprandt den 24. juli, som både var Our Chalets 20-årsdag og

„Falk“s personlige fødselsdag. Falk — Ida von Herrenschwand — har gennem alle 20 år været Our Chalets leder og er kendt og elsket af mange tusinde spejdere og førere fra hele verden, så hun blev rigtig fejret og hyldet.

Om morgenen den 24. gik 28 nationers flag plus verdensflaget til tops på højderne rundt om Chalet. Der blev sunget, Falk talte, og spejderloven blev fremsagt på engelsk, tysk og fransk.

Telegrammer, blomster og gaver myldrede ind. Fra Danmark var der en smuk bakke med broderede vilde blomster (syet af kronisk syge spejdere) samt en scrapbog, illustreret af Trille.

Om eftermiddagen kom gæsterne strømmende til, og højderne omkring Our Chalet fyldtes med uniformer i alle farver, med folkedragter fra alle egne af Schweiz og fra mange forskellige lande og med civile dragter ind imellem. Taler og sange vekslede. Falk bød velkommen, Lady Baden-Powell holdt fødselsdagstalen, og den schweiziske spejderchef Therese Ernst talte. Desuden talte formanden for Our Chalet-komiteén, mrs. Choate, den schweiziske drengespejderchef og borgmesteren fra Adelboden, som overrakte byens gave, en kæmpemæssig fødselsdagsgave af marcipan i form som Our Chalet. Kagen var vældig flot og fyldte et helt bord. Den fik vi ikke lov at smage, men der var te og mange fine kager, bl. a. de specielle Berner Oberland honningkager med Chalet i glasur.

Festens højdepunkt var optrinet, som fulgtes af skivals på græsset og dans om majstangen.

Midt under festen kredsede en flyvemaskine over pladsen og kastede en „bombe“ ned. Bomben viste sig at indeholde en speciel gave til Falk — en flyverejse til Skandinavien.

Festen sluttede kl. 18 med, at alle sang „Højt oppe mellem bjerge, der ligger vort Chalet“ — og så tog de fleste gæster afsted. Vi sluttede dagen med et festligt lejrball.

Næste dag var vi på en dejlig udflugt til Kandersteg og sluttede derefter lejren med et bål, hvortil Falk plus alle hendes hjælpere var indbudt.

Og så var det forbi. Næste morgen pakkede vi sammen og tog afsted — og så drog vi bort fra Chalet og spredtes til alle verdenshjørner. Vi skiltes — ikke med et farvel — men med et „På gensyn“, for som Falk sagde: „Vi skilles blot for at forberede os til næste gang, vi skal mødes.“

„Falk“s fødselsdagsgave ankommer pr. flyvemaskine

Og nu glæder vi os allerede til „næste gang“. Mange hilsener fra Schweiz og

Anna

Ledige stillinger på depotet

Medhjælper

En dygtig og venlig spejder, 22—30 år, med forretningsuddannelse og lyst til og interesse for arbejdet på depotet, kan få ansættelse snarest.

Ansøgning med oplysninger om uddannelse sendes til

Inge Ehrenskjöld,
Leder af Pigespejderdepotet

Elev

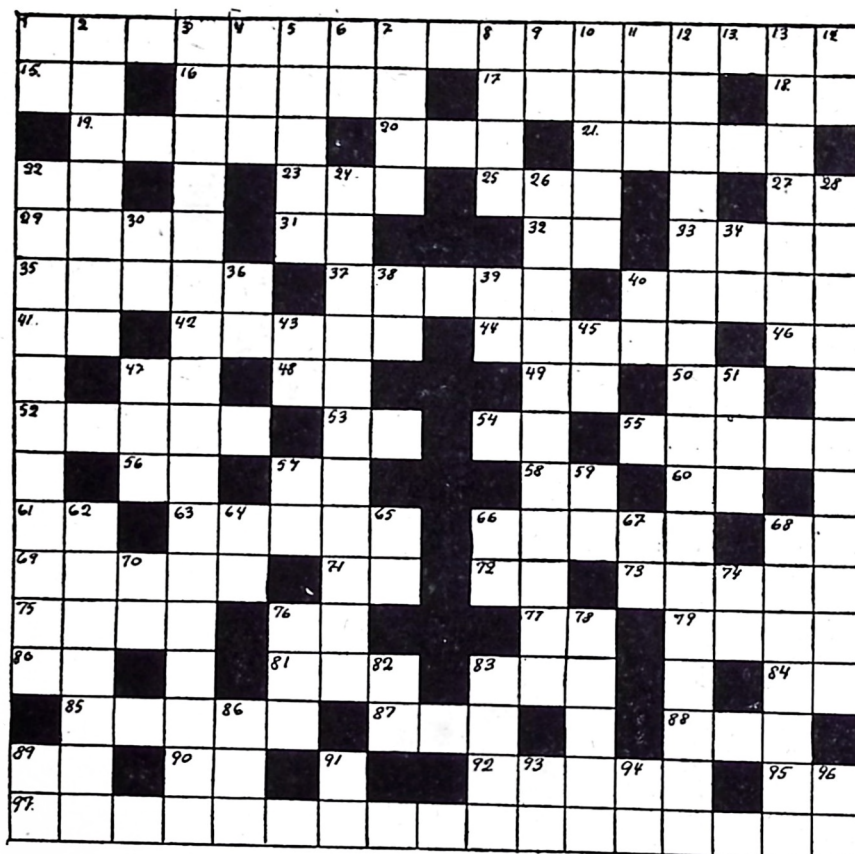
Her i efteråret antages en flink, kvik spejder, 15—16 år, som har lyst til handelsuddannelse.

Elevtid 3 år — lønnen følger lærlingeloven.

Skriftlig henvendelse med opgivelse af skoleuddannelse samt evt. anbefaling til

Inge Ehrenskjöld,
Leder af Pigespejderdepotet

* * * DEN *lette* SIDE * * *

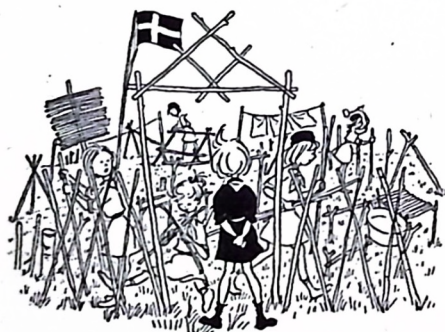
VANDRET. 1. Synes nogle er bedre end to udtæpper - 15. bekræftelse - 16. land - 17. pigenavn - 18. udråb - 19. biord - 20. se - 21. løbe - 22. forholdsord - 23. flod - 25. svævende - 27. to ens - 29. sakramente - 31. forkortelse - 32. eventyrvasen - 33. land - 35. lær! - 37. en, der er mådeholden - 40. hvin - 41. bogstaver - 42. vrikke - 44. pigenavn - 46. forkortelse - 47. spis - 48. tone - 49. fred - 50. to ens - 52. kloster - 53. det samme - 54. udmærket! - 55. tror - 56. kendeord - 57. skynd dig! - 58. biord - 60. forkortelse - 61. bogstaver - 63. linie - 66. givet mad - 68. forkortelse - 69. tid - 71. by - 72. forholdsord - 73. oppakning - 75. virkelig - 76. biord - 77. kort - 79. udføre - 80. kendeord - 81. langsom - 83. frugt - 84. lever - 85. by - 87. moden - 88. luftart - 89. bogstaver - 90. dyr - 92. bygning - 95. gud - 97. spejderudstyr

LODRET. 1. benægtelse - 2. land - 3. meget vigtigt tilbehør til et telt - 4. styre-redskab - 5. barn - 6. karakter - 7. klov - 8. tro - 9. udråb - 10. gevækst - 11. ud-sagnsord (gl. dansk) - 12. hyggelig lejr-beskæftigelse - 13. land - 14. to ens - 22. provinsianer - 24. små, fikse og let hånd-terlige lejr-køkkenredskaber (best. form) - 26. arving - 28. bruges en del i den dan-ske sommer - 30. forholdsord - 34. iltning - 36. fred - 38. glo - 39. træ - 40. forkor-telse - 43. forkortelse - 45. sejl - 47. hæ-der - 51. et vildt dyr - 57. overtræk - 59. forkortelse - 62. uden kerne - 64. blade - 65. glamme - 66. bogstaver - 67. træ - 68. skal man helst have i sin have - 70. vand-lob - 74. initialer - 76. slide - 78. er op-rejst - 82. øjeblik - 83. uforfalsket - 86. noder - 89. retning - 91. opfor - 93. mærke - 94. berømmelse - 96. udråb

Løsninger sendes til redaktøren (og ikke alle mulige andre steder) inden 1. oktober. Den, der er meget hel-dig, kan få et gavekort på 10 kr., og hvis der er mange løsninger, kan der blive tale om en II. præmie.

Red.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tykke pinde, tynde pinde!
Først i skoven dem at finde,
siden sammen dem at binde.

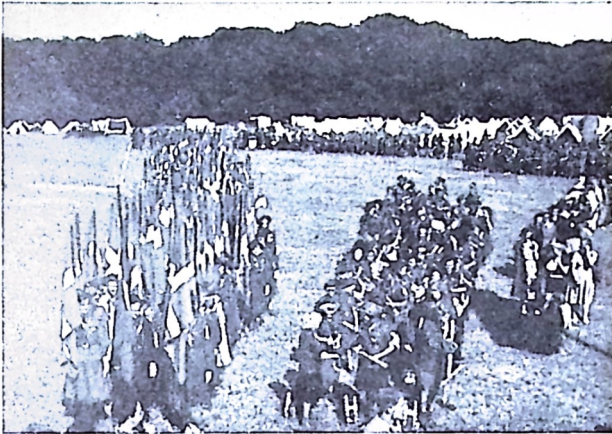

Tinka finder også pinde,
tykke pinde, tørre pinde!
hvad kan hun mon ha' i sind?

Tinkas små og store pinde,
ser du her i natten skinne:
Tinkas bedste lejrminde!

Fra sommerens billedbog

8000 grønne pigespejdere har ligget i landslejr ved Eskildstrup.

Øverst til venstre ses faneborgen i strålende sol.

Nederst til venstre indgangsporten på en besøgsdag.

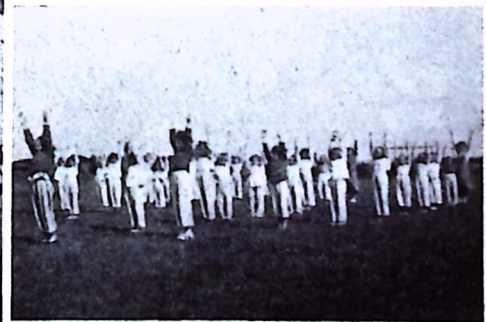

Udenfor en hytte, der er en tro kopi af en stenalderbolig, forsøger „Runa“ og „Stena“ i ræveskinsdragter at male mel. (ovf.)

— og her ser vi

struer blåmejser i lejr på Venø

Den dejlige LEJRPLADS VED KÅS

blev ikke indviet i fjor takket være korpslejrens placering i sydligere egne, — men i år går strømmen derop til de særprægede egne omkring Kås hovedgård, hvor grosserer Daell og frue har stillet en grund til disposition for de blå pigespejdere.

De første, der besøgte og indviede lejrpladsen, var Hededivisionen med 37 norske spejdere, og her fortæller en dansk og senere en norsk deltager om de glade dage.

Hede divisions lejr på Kås 1952

Korpsets dejlige lejrplads på Kås er nu for alvor indviet — af såvel danske som udenlandske spejdere.

I 1950 var 48 af Hede divisionens spejdere gæster i Sarpsborg spejdernes lejr i Norge. I år forsøgte vi at gengælde lidt af den store gæstfrihed, vi mødte i Norge, ved at invitere Sarpsborg spejderne med til vor divisionslejr. Den 2. juli ankom 37 norske pigespejdere til Skive, hvor de blev modtaget på torvet — byen havde hejst det norske og danske flag. Efter privat indkvartering til middag hos Skive spejderne, blev vore gæster af medlemmer af Sct. Georgsgildet kørt til lejrpladsen, hvor i løbet af dagen det ene hvide telt

efter det andet bev gjort klar til „indflytning“ — ialt ca. 40.

Lejrpladsen ligger lige bag Kås hovedgård og strækker sig helt ned til Kås sø. Små stier går over lyngheden ned til Limfjordens blånende strømme, hvori alle lejrdeleger i løbet af lejren fik sig mængen en svømmetur.

Ved åbningsparaden torsdag morgen fik hver af de norske spejdere overrakt et kort med navnet på den danske pigespejder, hun skulle være gæst hos i 4 dage efter lejren, og gæster og værter lærte hinanden at kende i godt kammeratskab i løbet af lejren.

Fredag travede alle den 10 km lange tur til Spøttrup, hvor vi tilbragte dagen, fik forevist Spøttrup og besøgte omegnen. Lørdag og søndag besøgte mange forældre lejren — lørdag fandt en femkamp sted på selve lejrpladsen mellem patrul-

— mod Kås Sø

jerne, der skulle deltage i divisionsturneringen, søndag ettermiddag var der arrangeret en „olympiade“ for alle, der i varmen hadde energi til løb, spring m. v. Navnlig Hurup spejdernes „indmarch“ som indianere med en frisk indianersang var imponerende.

Søndag formiddag deltog samtlige leirdeltagere i gudstjenesten i Lime kirke med faner.

Når vi nu tænker tilbage på lejren, vil vi især mindes, når vi til morgenparaderne stod omkring det norske og danske flag, og vor divisionschef og den norske fører talte til os, og vi vil inderlig håbe, at dette kammeratskab mellem Hede divisionen og venskabsbyen Sarpsborg vil vare — til glæde og gavn for spejderne.

K. E.

Hede div. leir 2.—9. juli sett med de norske gjesters øyne

Hede divisjonens leir er nylig gått av stabelen, og vi 37 speiderpiker fra Sarpsborg har hatt den glede og fornøyelse å få delta i den. For de flestes vedkommende var det deres første Danmarkstur, men etter den suksess den har hatt skulle man nok tro, det ikke blir den siste.

Etter mange forberedelser i løpet av våren ankom vi spente og forventningsfulle til leiren og til de danske speiderpiker, og vi ble heller ikke skuffet. Til tross for den kjennsgjerning at Danmark er vårt naboland, så var her mye som var nytt og fremmed for oss. Det er imidlertid morsomt å lære noe nytt å kjenne, og vi kom også forholdsvis godt ut av det med det nye.

Selve leirlivet var omtrent som vi har det i Norge. Men enten det nu skyldes overflod på energi eller sans for luksus så bruker vi flere stativer enn vi hadde i denne leir.

Måltiderne var vel det, som var mest uvante for oss, rugbrødet, øllebrødet og koldskålen. Det var alt sammen mat som for de flestes vedkommende skulle smakes for første gang, og til det sistnevntes ros kan det sies, at det straks ble akseptert. De to andre danske „retter“ måtte tåle en god del uvilje, men også velvilje og begejstring.

Arrangementet av leiren var veldig godt, og vi var ute på hele to utflukter. Den første gikk til Spøttrup til det gamle slottet, som ligger så idyllisk til bak den store vollgrav bevokst med prestekraver.

Den neste turen gikk til Hjerl hede. Der fikk vi også litt historikk innen vi fikk vandre om på egen hånd og bruke vår fantasi. Det kunne også lett la seg gjøre, for alle de forskjellige småting som fantes i de gamle husene fikk dem til å virke levende og beboede.

Det meste av tiden tilbrakte vi imidlertid i leiren; og da leirdeltagernes antall ikke var så stort (ca. 130), fikk vi anledning til å bli godt kjent med hverandre. Vi stiftet alle nye bekjendtskaper, som vi håper vil vare.

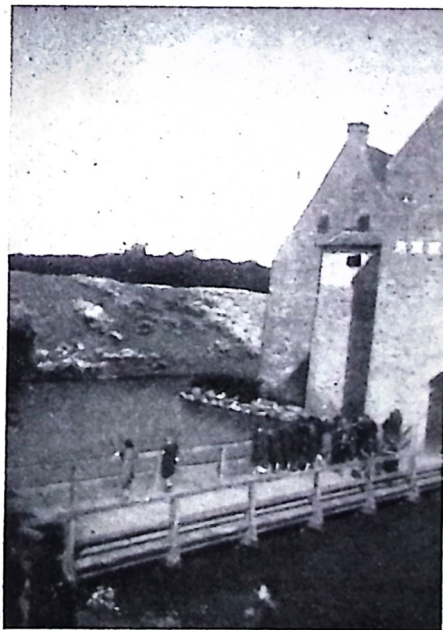
Vi vil derfor til slutt benytte oss av denne anledning til å si div.sjef og leirsjef fru Berthelsen vår hjertelige takk for at hun ville ha oss til denne leiren. Vi vet nok at den har skaffet hende meget forarbeide, men kan det være noen lønn for strevet så vil vi få uttrykke vår glede for hva hun gjorde før leiren, og ikke å forglemme på selve leiren.

De danske speiderpiker fortjener også vår takk for all dere venlighet og hjertelighet. De var noen gode representanter for sitt land, som vi gjennom dem lærte å kjenne og like.

For oss alle er denne sommerleiren blitt et kjært minne og en opplevelse som vi vil leve lenge på.

På vegne av de 37
med speiderhilsen

Martha Pedersen

Mange spejdere har i sommerens løb besøgt Spøttrup

Bo skriver om

Månedens husflidsside

Hvad om I gik på jagt hos den stedlige læder- eller skindhandler? Jeg er sikker på, at der i hans restekasse kan findes et billigt stykke skind eller læder, som kan bruges til en anvendelig gave til bedsteveninden.

Hvis du er nybegynder i faget, kan du ikke få nogen nemmere model end denne. Den består af et lige stykke skind, du kan tage målene efter tegningen (I). Slå stregerne på bagsiden af skindet og klip firkanten ud. Med en hulsaks (som jeg regner med de fleste af jer kender anvendelsen af) klippes langs kanten ca. $\frac{1}{2}$ cm inde en række huller med passende afstand. Heri snøres en tynd lædersnøre. Den kan købes færdig, eller du kan selv klippe den ud af en rest skind på den måde, at du først klipper en cirkel ud og derefter klipper rundt og rundt — pas på at holde den samme afstand hele tiden. Skindet bukkes efter de punkterede linier, og tilsidst får du skomageren til at slå 2 pæne tryklåse i, der passer til skindets farve. A svarer til C og B til D, idet A og D er det øverste af tryklåsen, B og C den nederste del. På tegning II ser du den færdige pung med et rum og to indgange!!

Hvordan var det med din sommerferiekuffert? Blev den forbyttet i trængselen, så du lovede dig selv, at næste gang du skulle ud at rejse med kuffert skulle du have et kuffertskilt på? Det laver vi med det samme. Efter tegningen III klipper du en bagside og en forside med „rude“ i. Der klippes huller i kanten i begge stykker på een gang, og det er praktisk at snøre efterhånden, at stykkerne ikke skal forskubbe sig. I forkanten snøres stykkerne enkeltvis, så der er plads til at stikke visitkortet (med nøjagtig adresse) ind. Og vil du gøre dit kuffertskilt ekstra fint og holdbart, dækker du „ruden“ med et stykke celluloid eller rensset røntgenplade, og det kan nemt limes indvendig på forsiden (ved de punkterede linier), men det må gøres, inden du begynder at snøre skiltet sammen.

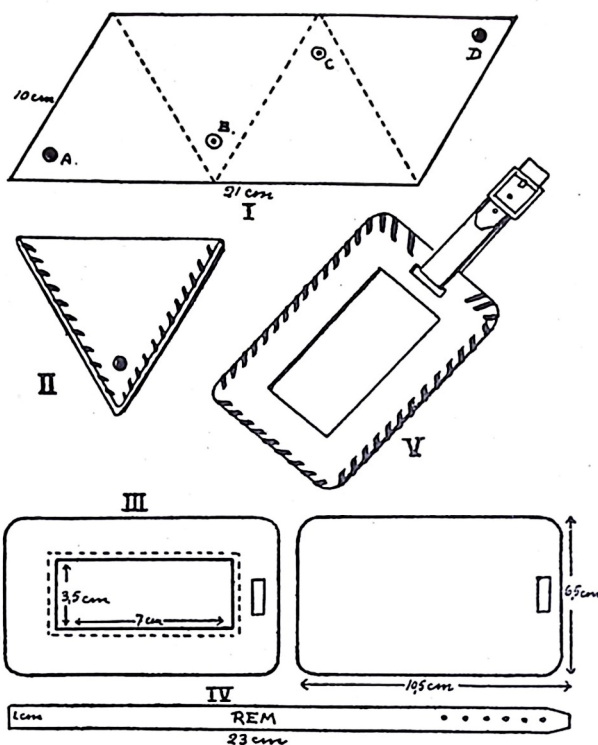
Og så mangler vi kun at sætte remmen i gennem det lille firkantede hul. Af skindet klipper du en rem, klipper huller med hulsaksen i den ene ende og syr et lille spænde fra en kasseret urrem i den anden — og dit kuffertskilt er færdigt.

Hvis du har mere skind tilbage end det, du har brug for nu, så gem det blot til en anden gang — der skal nok komme flere Idéer til skindarbejder fra

Bo

Rejsefonden

Inge Lise Hansen, Ryvang trop, har af rejsefonden modtaget 100 kr. til hjælp til en Norgestur, hvor hun skulle besøge troppens venskabstrop.

Postbox

Her ligger på mit skrivebord mange flotte amerikanske emblemer fra 14–15-årige pigespejdere. Hvem vil udveksle med danske gavenåle?

Holland, en 16-rig og en 18-årig pigespejder ønsker forbindelse med jævnaldrende danske.

Sverige, 13-årig skånsk spejder vil gerne korrespondere med jævnaldrende københavnere.

Og så har I vel ikke i sommerens løb glemt at skrive til de adresser, I fik i det forløbne år? Fortæl dem om det meget, I oplevede i sommerens løb. Glem det ikke!

Fromse

Præmierebus'en i junibladet

Løsningen var:

Med juni kom somren til Danmarks land,
snart rejses telte ved skov og strand.

Da vi modtog overvældende mange løsninger, syntes vi, det var aldeles nødvendigt at udsætte en ekstrapræmie.

1. præmie (10 kr.) blev vundet af Lotte Knudsen, 4. Odense,
2. præmie (5 kr.) af Falkene, 1. Lyngby.

Århusdivisionens store glade orkester

har lagt det meste af Østrig for sine fødder

*Himmel og jord engang forgår —
men musikanterne, men musikanterne evigt
består!*

Det gør Fromse også. Ingen er ung som Fromse, ingen har sit krøllede hovede så fuldt af gode idéer som Fromse, ingen kan lægge østrigere for sine fødder som Fromse.

Allerede ved korpsslejrtime hviskedes der mand og mand imellem, at nu havde Fromse fået den helt forrykte idé at ville tage til det syngende, spillende, dansende Wien med det store Århus-orkester. „Det går ikke“, sagde de gamle og kloge. „Det kan ikke gennemføres. De taber tonen, inden de kommer derved.“ Men hverken Fromse eller orkesteret tabte tonen vinteren igennem, en skønne dag var planerne lagt, og søndag den 29. juni rejste 72 sang- eller spillebegavede århusianske spejdere afsted i to store busser. Selve orkesteret bestod af 50 spejdere, resten skulle synge og danse folkedanse.

Tyskland gøres i lange dagsture på ca. 500 km, man ser glimt af Hamborg, man overnatter i Ro-

thenburg, hvor vandrehjemmet er bygget over en gammel vandmølle, man gør et ophold i München — og endelig kan man se de rigtige bjerge. Instrumenterne hives ud af hylstrene og man blæser alperne et flot stykke!

Pigespejderne fra Salzburg tager imod de store busser og hjælper til rette på alle måder. Det er varmt nu, 30 grader i skyggen og det dobbelte i uniform. Så kommer den første koncert med forudgående nervøsitet i selve Riddersalen på fæstningen Hohe Salzburg. Der er stuvende fuldt hus, høj stemning og bragende bifald. Bagefter danser Salzburg Sct. Georgsgildet folkedanse.

Næste dag skal de berømte saltværker beses. Det er stadig smeltende hedt, så det er helt velgørende at trække i de hvide overalls og at begive sig ind i bjergets svalere indre. Der rutsjes ned ad minegangene og sejles på den store underjordiske saltsø. Ud af hulerne kører man i tipvogne, og solskinnet blænder og varmen flimrer, og verden er aldeles eventyrlig. Busserne bringer de musikalske århusianere til slottet Hellbrunnen, hvor

Udsigt over Salzburg

hele parken og nederste etage af slottet er opfyldt af de mærkeligste former for springvand, vandet springer imod en fra alle sider, alle bliver dyngvåde — og man nyder det i varmen!

Kl. 17 stiller man op til fin parademarch gennem byen. Der er kun 32 grader i skyggen, og nu skal der være koncert i Mirabellegarten — navnet lyder forjættende, men det gør koncerten ikke, for folk stimler så tæt sammen om de spillende, at temperaturen stiger endnu nogle grader, og med en sørgelig tuden i instrumentet falder ikke mindre end ti af orkestermedlemmerne i svime.

Næste dag går rejsen til Wien. Alle er efterhånden lidt varme og også lidt snavsede, men det er der ikke noget at gøre ved, — omgående skal alle stille til modtagelse i Nationernes Hus, hvor Trygve Lie vil hilse på de varme musikanter. Lidt overvældede marcherer det store hold ind i et fint og repræsentativt publikum. Der er ikke andet for, sangerne må straks stemme struberne og synge, imens orkesteret pakker instrumenterne ud, Fromse må tale — og det viser sig, at det hele transmitteres over Wiens Radio. Tjenere bærer limonade og kager om.

Og dette er bare optakten til tre meget begivenhedsrige dage.

Skandinavisk Klub har tilrettelagt et meget stort program. Hver morgen stiller tre medlemmer af klubben og viser byen frem.

Den første dag serveres der middag på Kahlenberg, der ligger på toppen af et bjerg med den vidunderligste udsigt over Wien og Donau. Det er borgmester Jonas Wien, der giver middagen, og hver eneste spejder får en bog om Wien som erindring. Under sådanne forhold kan Fromse og Århus harmoni- og marchorkester naturligvis ikke

bo ringere end på et slot. Det siger sig selv. Der gives koncerter i kursalonens park, orkesteret filmes til Ugerevuen.

Men der var endnu overraskelser og mærkelige oplevelser i vente. Orkesteret står og spiller udenfor regeringsbygningen, hvor forbundskansleren står på balkonen. Men pludselig giver han tegn til, at alle skal komme op til ham, og stadig spillende marcherer orkesteret ind i huset og op ad trapperne, kontorister og fuldmægtige og kontorchefen løber forfærdede frem i alle døre for at se, hvad den larm skal betyde. Orkesteret marcherer lige ind i regeringssalen og bliver her placerede omkring et stort bord, hvor ellers rigets øverste mænd og ministre alvorligt og stilfærdigt forhandler landets sager! Men nu serveres der smørrebrød, kager, vin og limonade, og forbundskansleren holder tale og får overrakt en gave fra Århusborgmesteren.

Og så er det blevet den sidste aften i Wien med afskedsfest i Skandinavisk Klubs lokaler, hvor der er mødt mange af byens pige- og drengespejdere.

Der er kun beregnet en halv dags ophold i Linz, men der er her lagt et program for flere dage, så timerne dér må gå så stærkt, at ingen bagefter kan gøre rede for, hvad der egentlig skete.

Regeringsbygningen erobres —

Det landskendte orkester marcherer

Den sidste station i Østrig er den lille landsby Grieskirschen, hvor alle byens skolebørn har fået fri og står på torvet, hvor orkesteret spiller. Også her skal der overnattes på et stort slot. Man bliver her i to dage og giver to koncerter, gaver udveksles. Men der bliver stunder til et lille pust inden hjemrejsen. Og nu er det ved at blive køligt, behageligt svalt til den lange hjemtur.

Præcis kl. 9 om aftenen den 13. juli ruller busserne ind på Banegårdspladsen i Århus. Forældre venter på deres glade oplevelsesmættede børn. Orkesteret spiller Fromse med initiativet og divisionschefen med administrationstalentet et godt og taknemmeligt stykke. Og mens de hælder spyttet af trompeterne og tørrer mundstykket, spørger de med een mund: „Hvornår skal vi ud at rejse igen?“

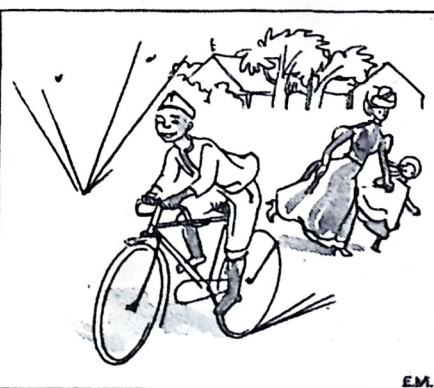
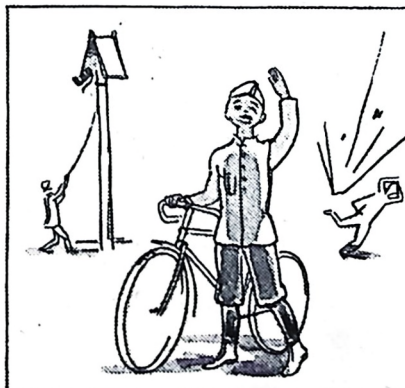
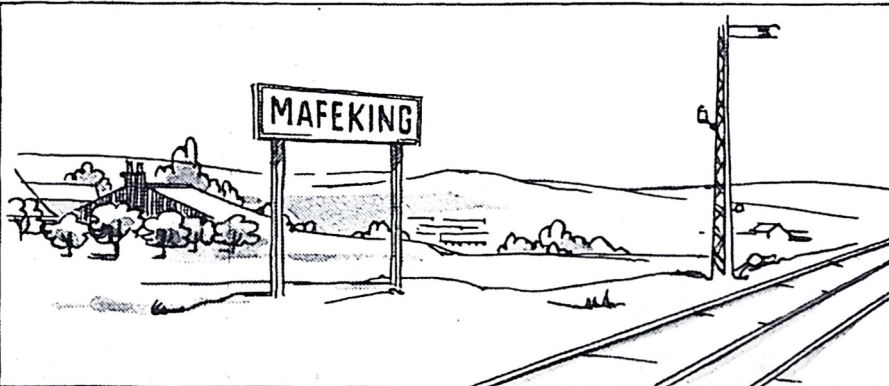
* * *

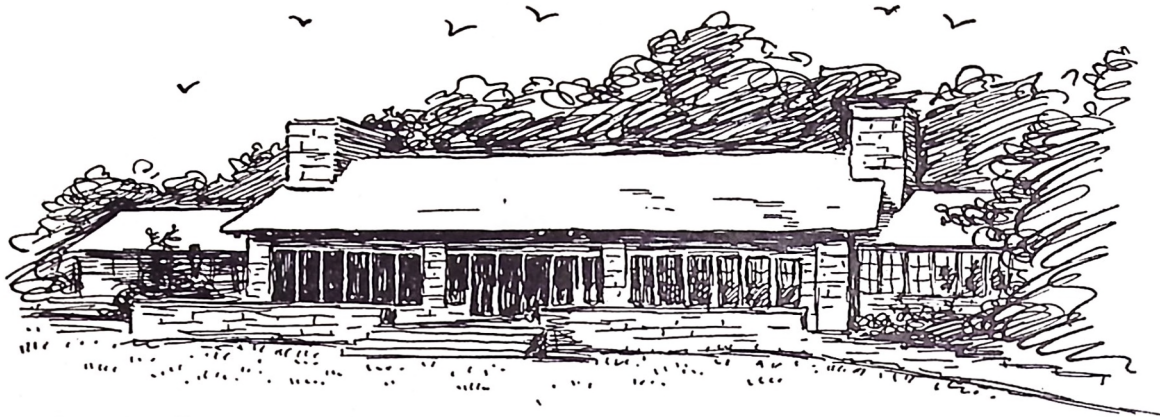
Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Under boerkrigen ledede B.-P. forsvaret af Mafeking. Byen var belejret i 217 dage, og B.-P. var uudtømmelig for idéer, når det gjaldt om at narre fjenden eller opmuntre den belejrede befolkning. Mafeking lå på en åben slette og var helt uden naturlig beskyttelse.

Mens de voksne var optaget af forsvaret, var byens drenge ordonnanser. Deres fører var den 13-årige „Goodyear“. B.-P. sagde en dag til en af drengene: „Du bliver ramt, når du kører omkring, mens granaterne flyver.“ Drengen svarede: „Jeg kører så stærkt, at de ikke kan nå mig.“

Løyer har fået den store chance som korpsets repræsentant at modtage en invitation til et 3 måneders ophold på et af træningscentrerne i USA. Her fortæller Løyer om sine første indtryk.

Camp. Edith Macy

Hallo — alle I glade blå, Amerika kalder!

Retningslinjerne for lejrlivet her på den vestlige side af Atlanten adskiller sig i meget og meget fra det, vi er vant til i Danmark. Og jeg skal fortælle lidt om det, som jeg oplever i disse dage.

Girl Scouts of USA opstiller 4 typer for lejrlev:

- 1) troop camping
- 2) day camping
- 3) established camps
- 4) trip camping.

1) har jeg kun stiftet bekendtskab med gennem en film. Det er vel det, der kommer vore tropslejre nærmest, og dog er der meget, der adskiller en amerikansk tropslejr fra en dansk. — 2) og 4) har jeg endnu ikke oplevet. — 3) Denne form har jeg nu levet med i i 10 dage, så det kan jeg fortælle lidt om.

Jeg finder mig i Camp Eatonbrook, som ligger midt i New York State på nogle store skov- og græsbevoksede bakkeklæder, der skræner ned mod en sø. Lejren består af „the troop-house“, en „messhall“ og et stort køkken med 3 frigidairer og en stor box til dybfrysning.

Rundt omkring dette som centrum ligger 3 units, hvilket vil sige lejrafdelinger med 12 telte i hver. Teltene er meget mørke, næsten sorte, så der er bælgmørkt inde i dem, når de er lukkede; ydermere ligger teltene inde i en granskov, for at få den skygge og kølighed, træerne kan give, og det kan der nok være brug for, her er gennemsnitligt 70–80° varme (Fahrenheit) i skyggen. Alle telte har bræddegulv, og der sover kun 2 spejdere i hvert telt, hvor der er senge med madrasser og sengetøj som i et soveværelse. Der er to voksne i hver „unit“ og ca. 24 børn fra 8 år (brownies) til 14 (intermediates). Jeg har fået den store chance at lede lejr nr. 4 — en pionérlejr, hvor vi ligger i lejr omtrent på dansk manér. Vi ligger 2–300

m væk fra de andre, også i herlig skov, gran- og løvskov med små åbne pletter allevegne. Vi har splinternye og hvide telte, som står på græs, og vi sover på madrassår. Her arbejder vi på en lejrplads ganske som hjemme og spiser breakfast og lunch her, men spiser middag sammen med de andre i „messhall“ kl. 18.

Der er jo nok mange af jer, der husker „Dicksen“, som bor her på 6. år. Hun er camp-director (og I kan tro, vi får os mangan en god dansk snak iblandt). Desuden har vi en leder, der tager sig af alt, der foregår ved og i søen — samt en fast sygeplejerske. Alle disse mennesker og lederne af de enkelte „units“ er lønnede (og har et døgn fri om ugen). Det for os mærkværdige er, at ingen af disse ledere, bortset fra Dicksen, er eller har været spejdere!! De har blot haft en tre dages forberedende lejr for at lære det, som vore førere hjemme er år om at lære. Men alle børnene er dog spejdere eller blåmejser.

Den dag, lejren åbnede, blev de alle kørt herhen i biler, jeg tror, her på en gang var 70 af de allerflotteste dollargrin på pladsen, og tilsyneladende følger alle bedsteforældre, tanter og onkler med. Hver medbringer mindst to kæmpemæssige kufferter, ruller med tykke tæpper, plus en appelsinkasse, som bliver behængt med et lille forhæng, som spejderen har broderet på hele vinteren; den skal fungere som natbord. Gulvtæpper er ikke noget sjældent syn.

Ankomsten sker altid på en søndag, og børnene bliver 1, 2, 3 eller 4 uger, alt efter hvad de er meldt til til. Og her lever alle børnene, — der tyggummiet inkluderet ikke adskiller sig fra danske børn — et herligt ferieliv. Både formiddag og eftermiddag er der svømning i søen.

Badtrollden vil gerne i „trippellejr“

Her findes også et blokhus, hvor en husflidseksperter underviser i forskellige slags husflid.

Børnene har intet med maden at gøre. Den tilberedes af to husholdningslærere, og de sørger for alt. Vi får dejlig mad, megen frugt og mange råkostsalater og dejlige iskolde drinks. Kun opvasken hjælper børnene med til.

Vi har 9 robåde og 5 kanoer til disposition, og efter middag, når man har stået i kø i depotet, der handler med alle nødvendighedsartikler samt slik, er der sejlsads på søen, en enkelt gang har vi haft et lejrbaal.

I kan tro, det er et job for Dicksen. Hun slider i det for at gøre det hele så spejderpræget som muligt. Men jeg ved, at hun ikke tager mig det ilde op, at jeg nærmest må sammenligne lejren her med en feriekoloni; den spejdertræning, der gives, er minimal — men hvordan skulle det kunne være anderledes? Tænk på, at ingen af lederne har været spejdere før og måske ikke engang er særlig interesserede i dette arbejde som andet end et sommerjob.

Det undrer mig, at her overhovedet ikke er vaskepladser, men jeg må indrømme, at jeg heller ikke ved, hvad de skulle bruges til. Ganske vist medbringer hvert barn et emaillet vandfad, men jeg har endnu aldrig set en af dem tage en bluse af for at vaske sig. Man svømmer — og så må det være godt!

Naturen her er vidunderlig, uberørt med mægtige græsarealer, enkelte små buskadser og trægrupper. Dyrelivet er rigt og meget fængslende.

Jeg føler det som en stor chance, at jeg som eneste udlænding har fået lov at leve med i alt dette, og jeg er ikke mindst Dicksen taknemmelig, fordi hun har fået mig med i denne lejr.

Løyer

De oplever altid meget i Hundested

Hundested trop har for anden gang ligget i lejr ved Kongsøre, en vidunderlig lejrplads, skoven bag os og Lammefjorden med udsigt til Kyndbyværket foran os. Selve lejrpladsen kunne tage al den væde, der eventuelt ville komme fra oven — og den kom.

I strålende sol arbejdedes der de første dage med indrettelse af lejren, vi tog derefter en heldagstur ud i det blå pr. cykle, den medbragte mad blev spist på en idyllisk plet. En olympiadedag gjorde vældig lykke, og der blev kæmpet med iver om de udsatte præmier, men det kan være temmelig svært at kaste redningsrebet gennem en ring, og dåserne var ikke altid lige lette at vælte, en sytråd på 2 m kan være temmelig lang, men ballonkampen på 5 minutter var spændende. En heldagstur pr. rutebil i det skønne Odsherred var en oplevelse, vi besøgte det historiske Dragsholm slot og Fårevejle kirke, hvor jarlen af Bothwell ligger begravet. Trods regn og blæst på forældredagen havde vi 43 gæster i lejren; både gæsterne og spejderne tog regnen med godt humør, men den påtænkte underholdning druknede.

Aftentur og lejrbaal, som patruljerne skiftevis tilrettelagde, var vellykkede.

I det hele taget kom lejrens motto: „klare sig selv — hjælpe andre“ til at passe; det var en god lejr med sol, regn og blæst og godt humør.

Flm.

Birthe Brøndum Olsen, Vibeke Hansen, Bodil Nørgård, Minna Bæk, Agnethe Abildgren, Karin Rasmussen — Nyborg. Bente Corlin Pedersen — 1. Absalon. Karin Rosholm, Else Andersen, Ulla Rytter — 1. Randers. Lise Lundsgård, Margit Christensen, Lis Svinding Christensen — Hundested.

Annegrethe Christensen, Gudrun Nielsen, Anne Bente Hansen, Merete Biørn, Kirsten Christensen, Gerda Madsen, Hanne Jørgensen, Inge Wilumsen, Alice Jensen — alle fra Køge. Birgit Hansen — Humlebæk. Kirsten Dallan — 2. Viborg.

Solveig Jensen, Inge-Merete Johannessen, Teddy Bloch Johansen, Tove Nørklit Larsen, Kirsten Elmquist, Kirsten Skou Lauridsen, Bodil Wræ — alle Spejderskoletroppen.

Synes I ikke, vi har en god mælkekærre her i Hundested? Vi har selv lavet den af et par cyklehjul!

September måned 1952

Lærredsuniformer for spejdere

str. 0, længde 74 cm	30,50
— 1, — 84 cm	32,50
— 2, — 94 cm	34,50
— 2 A, — 104 cm	35,50
— 3, — 112 cm	37,50
— 3 A, — 118 cm	39,50

Montyuniformer i marineblåt klæde for førere og seniorspejdere

str. 40, bluse 45,50, nederdel 39,50	85,00
— 42, bluse 47,00, nederdel 41,00	88,00
— 44, bluse 48,50, nederdel 42,50	91,00
— 46, bluse 50,00, nederdel 44,00	94,00

Lærredsuniformer for førere

str. 40	45,50
— 42	48,50
— 44	50,50
— 46	53,50

Montyuniformer i marineblåt serges

str. 40	100,00
— 42	105,00
— 44	110,00
— 46	115,00

Priserne for uniformerne er uden knapper

Knapper, læder, brune m. emblem, pr. dus.	2,00
--	------

Stof og mønstre

Lærredstof, mørkt, marineblåt, sanforiseret, 70 cm bredt, pr. m	7,05
Uldent klæde (marineblåt), 150 cm bredt, velegnet til montyuniformer, pr. m	20,50
Mønstre findes til alm. spejderuniformer. 0, 1, 2, 2 A, 3, 3 A	0,75
Mønstre til model 1 og montyuniformer	1,00
Husk altid at opgive størrelse	

Huer og hatte

Lejrhuér, lærred, str. 51—60 cm	4,50
Lejrhuér, uld, — 51—60 cm	7,50
Hat, — 53—60 cm	17,50
Seniorhat, — 53—58 cm	17,50
Hovedmål bedes opg. i cm ved bestilling af huer og hatte	

Tilbehør til uniformen

Bælte m. 2 karabinhager	6,75
Tørklæde, pæn kvalitet	2,25
Slips, bomuld	1,75
Slips, uldent	8,50
Fløjtesnore	0,25

Fløjte	1,75
Gallasløjfer	0,50

Andet tilbehør

Civilnål	0,65
Sangbogen	2,50
Spejderbogen	5,50
Duelighedstegnbogen	0,75
Beredskabspecjen	0,25
Beredskabsmærket	0,25
Internationale nål	2,25
Knobbånd	0,85
Arbejdsbogen	0,95
Pung m. læg og emblem	3,85
Pung m. ekstra rum til sedler og m. emblem	3,50

Gode reglementerede strømper fås på depotet i stort udvalg

Nylonstrømper, Pæne, reglementerede til førere, str. 8½, 9, 9½, 10	10,50
Merc. strømpe, stærk	9,50
Silkestrømpe, platteret	3,50

Uldne strømper m. nylonforstærkning i hæl og tå,

str. 6	5,50
— 7	6,25
— 9½	7,40
— 10	7,75

Uld og tråd m. nylonforstærkning i hæl og tå,

str. 8	4,60
— 9	4,75

Bomuldsstrømper,

str. 6	3,65
— 7	3,85
— 8	4,25
— 9	4,65
— 9½	4,65
— 10	4,65

Uldne strømper, kraftig kvalitet, velegnede til vandrebbrug

str. 7	6,20
— 8	6,65
— 9	7,35
— 9½	7,95
— 10	8,45

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Med bladpakkerne følger denne gang 2 bilag angående blå-grøn turnering:

1. Instruks til tropsførerne.
2. Tilmeldelsesblanket.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302 „PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 4. september

47267